

ΕΦΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΜΑΤΑ

1

Ἀπὸ τὰ χέρια σου νερό
νά με γεμίσει ὁλόκληρο
δροχή.

2

Ὡς τὰ χεῖλή σου σηκώνεις τὸ νερό
καὶ γέρνεις τὰ δλαστάρια
νά τραφεῖς
γυναίκα τῆς χρονιᾶς πού γυρίζει.

3

Χρυσάφι μου κι ἀσημικὸ
καὶ σκευὸς τοῦ σπιτιοῦ μου ἀτίμητο
γιά τὸ φαγὶ γιά τὸ πιστὶ
καὶ γιά τὸ λούσιμο
εἰκόνα καὶ μαχαίρι μου
παλιὸ σκαμνί,
πότε ἄρχισε πότε τελειώνει αὐτὴ ἡ ζωή;

4

Μέρα νύχτα στὴν ἀνάσα
ὥρες στὸ περπάτημα
καὶ πάντα ἐγώ,
γιατί;

5

Ἐσὺ μῆλα μηλόπουλα
κι ἐγὼ χέρια χερόπουλα
γλυκομηλιά.

6

Βασιλικά μοσκοβολᾶς, βασιλικιά μου
πασκαλόκορμη,
βασιλικά μὲ παίζεις
καὶ βασιλεψα.

7

Βουνὰ καὶ κάμποι θάλασσεσ
γυναικοστέναγμα
ὁ χρυσὸς ὁ βασιλόπουλος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Ἐνα τραῖνο πού φεύγει μεσ' στὸ δράδυ
Καὶ τί λέτε, ἀναπόφευκτοὶ σύντροφοι,
γιά τὸν ἀχό, τὸν καπνὸ τὴν ἀσπρόμαυρη στίξη.
Ὡς μιὰ κραυγὴ πάνω στὴν ἄλλη
τρυπάει στὸν ὕπνο τὸ κεφάλι
ἢ σκίζει αὐτὸ πού δὲν εἶναι τί νὰ τ' ἀγγίξει.

Φεύγει ἀπὸ κεῖ πού στέκει ἡ παγερὴ πλατεῖα
κι ἡ γρηά ἡ μόνη ἡ σκυφτὴ καὶ σερνάμενη
καὶ δὲν προφταίνει τὸ κάρρο πού κατηφορίζει
—ἀπάνω δυὸ παιδιὰ κι ὁ ἄνθρωπος βουβοὶ
καὶ τὰ πράγματα ἀνάποδα νὰ κοιτᾶνε ἕνα χάος —
κι ὁ Καρρᾶς νὰ στενάζει: ἤλιε μου, ἤλιε μου.

Φεύγει καὶ πάει.
Μπροστὰ ὁ ἄνθρωπος
στὶς σιδερένιες πλάκες καὶ στὰ ξμβολὰ ἀνάμεσα
ὀρθίος νὰ βλέπει συνεχῆ
στὴν ἐρημιὰ πού ὁλοένα ἀρχίζει.

Τί λέτε, συνταξιδιώτες ἐπικίνδυνοι.
Τίποτα. Κι ἔχουμε τὴν τύχη ἴση καὶ ἀντίθετη:
Γιὰ τὸ σαρκίό πού φεύγει, ζαρώνει καὶ πέφτει.
Γιὰ τὸ πού ἐγὼ παραμιλῶ

καὶ σεῖς ἀπαθείς σιωπᾶτε κι ἡσυχάζετε
ὅταν σπαραχτικὰ ὅλα μᾶς φεύγουν, ἀσταμάτητα.

Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ μαζευτῶ σὲ μιὰν ἄκρη.
Καὶ σεῖς καλλιτέρα ὅπου ἔχετε ξεχάσει
καὶ τρισκαλλίτερα ὅπου δὲν ξαίρετε, ἐπιφθονοί.

«ΤΙ ΦΗ,Σ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΟΣΙΟΝ»

(Πλάτων: Εὐθύφρων)

1

Ὅχι, τὸ σῶμα δὲν πάει μακριά.
Μόνο τ' ἀστέρι τὸ ἀναστραμμένο,
ὁ μέγας κόκκινος πόντος,
τὸ μαῦρο ποτάμι
κι ἡ ἀπέραντη νύχτα.

Νὰ σοῦ μιλήσω μοῦρχεται, ἀγριο λιθάρι,
καθὼς τυφλὸς σὲ ψηλαφῶ
καὶ γδέρνονται τὰ δάχτυλά μου
κι ἀφοῦ ἐδῶ ἦταν νὰ γυρίσω
ὥσάν στὸ πρῶτο εἰδωλο.

Ἀλήθεια εἶναι πῶς ἐπαίχτηκε ὁ σισανὲς δῶ πίσω
κι ἀπάνω, πού σὲ λείανε ὁ ἥλιος
καμπάνα ἡ πάλα.

Γιθανὸ νὰ σὲ ὠρισε ψυχὴ, μὰ πῶς
ἀφοῦ τὸ σῶμα δὲν πάει μακριά.
Καὶ ποῖο μαρτύριο ζυγίζει,
ὅταν, λέει,

σ' ὥρες σαραντοχτῶ ἐγύρισε τὸ Μακρυνόρος
πάνω στὸ κλαροκρέβατο ὁ χτικιάρης
νὰ μοῦ προφτάσει καὶ νὰ ἰδῶ τὸ φῶς.
Κι ἀντὶς αὐτό, ἦρθαν οἱ πραιτωριανοὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη
καὶ μοῦδγαλαν τὰ μάτια,
ἄλλοι ξέγνοιαστοι καὶ παιχνιδιάρηδες
καὶ γόμισαν χαρτιά, γυαλιὰ καὶ παλαιοσίδερα τὴν τόπο,
τοῦ κόσμου οἱ μάγοι ἀλχημιστές
πού κοσκινᾶνε τὸ ζόφο κι ἡ σκουριά ἀπλώνεται.

2

Ἀχ, εἶναι σκληρὸς ὁ πάγος ὁ φτιαγμένος.

Ἄν βρεῖς τ' ἀποθεμένα σπλάχνα,
θὰ ἐνεργοῦν καλὰ, ἂν καὶ πετρωμένα.
Κι ἐγὼ νὰ κάθομαι ὅκομα νὰ ρωτᾶω
τ' εἶναι τὸ ὅσιο καὶ τὸ ἀνόσιο,
ὁ τυφλὸς πού ὅλα τάχασα
—δὲν ἔνοιωσα, μέσα στὰ χρόνια ἢ σὲ μιὰν αὐγὴ—
ἀχρηστευόμενος μέρα τὴ μέρα
κι ὕστερα τί θέλει γίνει!

Καὶ σὺ, λιθάρι ἀγριο,
ὅπου μοῦ ἐτάχθης
καμμένο καὶ κακόπαθο
εἶσαι ἡ ἀλήθεια.
Μίλησε, ράγισε καὶ γίνε μαντικό
καθὼς μὲ σέρνει τὸν ἀδύναμο τὸ μέσα κλῆμα.

ΓΝΟΦΟΣ ΣΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἐσὺ
ἀπ' ἀρχῆς κι ὥς πάντα λέω,
ὁμοίωση καὶ εἰκόνα, ἡ ποθοῦμενη, τοῦ τόπου μου
μνήμη, κυπαρισσένια μου, ἀγκαλιασμένων καὶ κόρφων
ὅλων τῶν χρόνων μου,

ὡς ὅταν παιδιὰ,
μᾶς λέγανε στὸ σόϊ μας:
ἂν ἐρθεῖς γρηγορώτερα τὴν παίρνεις,
ἂν πετύχεις τὸ σημάδι τὴν παίρνεις
ἂν ἔξηγήσεις τὸ μῦθο τὴν παίρνεις.